

genstand for mellemstatslige drøftelser med det formål at klarlægge mindretallets rettigheder på en egnet måde, hvorom enighed måtte kunne opnås.

Henvendelsen blev drøftet med partiformændene og i det udenrigspolitiske nævn, og den 9. februar overrakte stats- og udenrigsministeren den tyske chargé d'affaires en *svarnote*, hvori regeringen under henvisning til de principielle danske synspunkter (vedrørende en mindretalstraktat og en grænseerklæring), der var forbundsregeringen velbekendt, og i forståelse med det udenrigsrigspolitiske nævn tiltrådte forbundsregeringens forslag.

De derefter i København i dagene 28. februar til 5. marts 1955 mellem *embedsmandsdelegationer* for henholdsvis den danske regering og den tyske forbundsregering stedfundne drøftelser om de to mindretals stilling resulterede i, at hver af de to delegationer udarbejdede forslag vedrørende mindretallet i sit eget land, som den agtede at anbefale overfor sin regering.

Forhandlingerne videreførtes den 28. marts i Bonn og fandt deres endelige afslutning dør den 29. marts i nærværelse af stats- og udenrigsministeren og den tyske forbundskansler.

Hovedpunktet i delegationernes forslag er, at der af de to regeringer overfor de respektive parlamentariske forsamlinger afgives *ensidige og selvstændige erklæringer om henholdsvis det danske og det tyske mindretals rettigheder*. Stats- og udenrigsministerens erklæring om det tyske mindretal er gengivet i foranstående forslag til folketingsbeslutning, medens den tyske forbundsregerings tilsvarende erklæring om det danske mindretal i Sydslesvig, hvilken erklæring vil blive forelagt den tyske forbundsdag til godkendelse, indeholdes i bilaget til nærværende bemærkninger.

Indholdsmæssigt dækker de to erklæringer hinanden; formelt er der den forskel, at den tyske erklæring falder i tre afsnit, den danske kun i to; dette skyldes det tyske føderale statssystem, hvorefter der sondres mellem forbundsanliggender og landsanliggender. Det sidste afsnit i den tyske erklæring omfatter de spørgsmål, der henhører under landet Slesvig-Holstens kompetence, medens de spørgsmål, der er forbundsanliggender, er optaget i de to første afsnit.“

Ved fremsættelsen af forslaget omtalte *stats- og udenrigsministeren*, at den slesvig-holstenske ministerpræsident den 8. november 1954 havde afgivet en regeringserklæring, hvori det bl. a. hed, at landsregeringen gerne ville drøfte det danske mindretals ønsker med repræsentanter for mindretallet, og under forhandlingerne, der fandt sted den 30. november og den 29. december 1954, fremsatte man fra slesvig-holstensk side forslag om en overgangsløsning, indtil en endelig ordning af mindretallets parlamentariske repræsentation kunne etableres.

Denne overgangsløsning skulle bestå i oprettelsen af et udvalg („Beirat“) med repræsentanter for såvel landsregeringen og de poli-